

Sofie Geers is een van de begeleiders op de afdeling De Nieuwe Notelaar van welzijnsvereniging Ons Huis van OCMW Brugge. Sofie en haar collega's ondersteunen er mensen met een niet-aangeboren hersenletsel (NAH). Een gesprek naar aanleiding van de Internationale Dag voor Personen met een Handicap op 3 december.

“Onze gasten hebben een normaal, gezond leven gehad.”

“We vinden het belangrijk om iedereen op een volwassen en volwaardige manier te benaderen. De gevolgen van NAH verschillen van mens tot mens, maar één ding hebben deze mensen gemeen: er was een leven 'voor' en er is een leven 'na' het letsel. Bij elke activiteit en elke ondersteuning stimuleren we hun zelfstandigheid zo veel mogelijk. De meeste mensen liepen het niet-aangeboren hersenletsel op als gevolg van een verkeers- of arbeidsongeval, hersenbloeding of hartinfarct.”

“Er verblijven twaalf mensen permanent in de instelling. We hebben ook cliënten die zelfstandig of thuis wonen en een paar dagen per week naar het dagcentrum komen.

Ik help hen een zinvolle dagbesteding te vinden. We doen veel sportactiviteiten, normaal gezien gaan we elke week zwemmen of naar de fitness en we hebben ook een groepje dat aan wandelvoetbal doet. Daarnaast geven we ook trainingen op cognitief vlak en zetten we in op aandachts- en geheugen-training. We bespreken 's morgens de krant, en vragen naar hun mening. Wie zich creatief wil uitleven kan schilderen in het atelier, of met handwerk of mozaïek aan de slag gaan. Bij mooi weer werken we in de tuin. En er is uiteraard plaats voor ontspanning, uitstapjes, gezelschapsspelen. Iedere dag is ook voor mij anders, het is heel afwisselend werk.”

“Er is nog weinig gekend over NAH. Veel zorg was en is gericht op mensen die met een beperking geboren zijn.

Onze gasten hebben een normaal, gezond leven gehad, zijn of waren getrouwd, hebben kinderen, hebben gewerkt. De meesten zijn zich wel bewust van hun situatie. Ze weten wat er met hen gebeurd is en ook dat ze niet meer terug kunnen naar die tijd. Sommigen kunnen dat accepteren. Anderen vinden het moeilijker om te accepteren dat ze niet meer kunnen doen wat wij doen. Dat is confronterend.”

“Ik vind wel dat deze mensen in deze coronaperiode wat vergeten worden. Het is normaal dat er veel aandacht gaat naar onze woonzorgcentra, maar deze mensen zitten eigenlijk in eenzelfde soort situatie. We moeten dezelfde strenge maatregelen nemen, ook voor bezoekers. Het grote probleem met mensen met NAH is de werking van hun geheugen. Het kortetermijngeheugen is aangetast, waardoor ze snel vergeten. Ze raken hun mondkap kwijt of vergeten het op te zetten, ze vragen elke dag opnieuw waarom ze het moeten dragen. Door de strengere maatregelen is er een gescheiden werking tussen het dagcentrum en het tehuis. Voor bewoners is het aanpassen. Ze moeten hun weg opnieuw vinden in een gewijzigde dagstructuur.”

FOTOGRAFIE
Anton Coene

TEKST
Willem-Jan van Ekert